

Full diocesà

4 de desembre del 2016

p5 – 1.500 participants en la Setmana de Cinema Espiritual

p6 – La doctrina de l'Església sobre la incineració dels morts

La Immaculada Concepció de Maria, 8 de desembre

Sou més pura que l'aurora, / sóu més blanca que la neu,
sóu mirall que mai s'enllora, / de la majestat de Déu;
de vostra carn se'n vestia / el mateix Verb eternal.
(Dels Goigs de la Puríssima)

Foto: La Immaculada Concepció de Rubens
(Museu del Prado)

«Una veu crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí"»

Diumenge II d'Advent / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Aquell dia, la soca de Jesè tallada traurà un rebrot, naixerà un plançó de les seves arrels. L'Esperit del Senyor hi reposarà: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de valentia, esperit de coneixement i de reverència del Senyor, i tindrà les delícies a reverenciar el Senyor. No judicarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país. Un reny de la seva boca abatrà el violent, una alenada dels seus llavis matarà l'injust. S'armarà de justícia la cintura, se cenyirà de lleialtat. El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà; es faran amigues l'óssa i la vaca, les seves cries jauran plegades i el lleó menjarà farratge com els bous; les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó, els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meva muntanya sagrada, perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país com l'aigua que cobreix la conca del mar. Aquell dia, els estrangers vindran a consultar el rebrot de Jesè que s'alçarà dret com a bandera dels pobles, i el lloc on residirà serà ple de glòria. (11,1-10)

Salm responsorial

Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau.
(Salm 71)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tot el que diuen les Escriptures és per instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè, ben avinguts de cor i de llavis, gloriifiqueu Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor. Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja que calia complir les promeses fetes als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: «Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom.» (15,4-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Per aquells dies vingué Joan Baptista, que predicava així al desert de Judea: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» És d'ell, que deia el profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí".» Joan duia una capa de pèl de camell, es cobria amb una pell la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, de tot arreu de la Judea i de tota la regió del Jordà, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà. Però quan veié que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: «Cria d'escurçons, qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? Demostreu amb fets que us voleu convertir. No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la destal ja està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dona bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga.» (3,1-12)

«Accepteu-vos els uns als altres, com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu»

Joan Baptista, icona de l'Advent

Jean Hakolimana, prev.

L'exili del 587 aC va constituir una pausa en tots els aspectes de la vida jueva. Entre altres vicissituds, la font de la profecia com a ministeri viu es va assecar. Va quedar confinada en els escrits dels profetes, a l'espera del «rebrot de la soca de Jessè», que restauraria l'harmonia i la frescor messiàniques. Quatre segles més tard, aquesta llarga espera obté resposta en Joan. La seva elecció de la vida al desert, la seva sobrietat extrema i el contingut del seu missatge, atrauen les multituds. Joan porta una credibilitat que el sobrepassa: no proposa un camí fàcil, sinó que sacseja la consciència dels seus oients, al límit de l'insult.

Hom esperaria que marxessin! Però no. Es queden i se sotmeten al baptisme de conversió. En què aquest home provocador i desafiant obre un nou camí? Per què tanta atracció? Potser perquè és el prototip del que els seus contemporanis necessiten: deixar-se despertar, deixar-se recordar, sense matisos, les exigències del Regne de Déu. Això requereix un acte radical, la conversió! El camí cap a Déu demana un canvi radical: acceptar allò que no agrada, sortir de les comoditats.

Advent és el moment de sortir, d'escoltar una paraula de veritat, de no estalviar-nos la seva radicalitat. Així podrem obrir nous camins personals i comunitaris. L'home actual necessita aquesta sacsejada. Per por d'allò que el qüestiona o l'obliga a afrontar els seus dubtes, es refugia en facilitats i superficialitats de tota mena. Joan ens desperta, per preparar-nos a rebre aquell que bateja amb l'Esperit Sant i el foc.

La imatge

Joan Baptista predicava a la multitud: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» Volia que la gent tinguessin un cor obert al qui venia després d'ell. Rebutjava amb energia la dissimulació hipòcrita dels fariseus i dels saduceus que pretenien fer passar per bons fruits bords. Acollim amb sinceritat, en aquest Advent, la crida a rebre degudament Jesucrist.

Foto: El sermó de sant Joan Baptista (1566). Pieter Bruegel el Vell

Agenda

Lit. hores: Setmana II

5 dilluns

—Sant Sabas, abat (439-532)
—Sant Maür, màrtir († 283)
Isaïes 35,1-10 / Salm 84 /
Lluc 5,17-26

6 dimarts

—Sant Nicolau, bisbe (ss.III-IV)
—Sant Pere Pasqual, (1227-1300)
Isaïes 40,1-11 / Salm 95 /
Mateu 18,12-14

7 dimecres

—Sant Ambròs, bisbe (339-397)
Isaïes 40,25-31 / Salm 102 /
Mateu 11,28-30

8 dijous

—La Concepció Immaculada de
Santa Maria Verge
—Santa Ester (llibre del s.II aC)
Gènesi 3,9-15.20 / Salm 97 / Efesis
1,3-6.11-12 / Lluc 1,26-38

9 divendres

—Santa Leocàdia, màrtir (ss.III-IV)
Isaïes 48,17-19 / Salm 1 /
Mateu 11,16-19

10 dissabte

—Santa Eulàlia de Mèrida, verge i
màrtir (ss.III-IV)
—La Mare de Déu de Loreto
—Santa Júlia (ss.III-IV)
Eclesiàstic 48,1-4.9-11 / Salm 79 /
Mateu 17,10-13

11 diumenge III d'Advent / Cicle A

—Sant Damas, papa († 384)
—Sant Eutiqui, màrtir
Isaïes 35,1-6a / Salm 145 / Jaume
5,7-10 / Mateu 11,2-11

Un projecte per a la inserció sociolaboral de joves

Càritas Diocesana

L'Associació Tapís, amb la qual Càritas Diocesana manté un conveni de col·laboració, treballa de fa anys per donar resposta a les dificultats derivades de l'exclusió sociolaboral que afecta molts ciutadans de Vic i comarca. Entre els diversos programes de l'entitat hi ha el projecte Aktua, dedicat a fer itineraris formatius individualitzats amb remuneració per beca salari de cara a la inserció sociolaboral de joves entre 16 i 25 anys, en situació d'atur, amb nivells formatius baixos i escassa o nul·la experiència laboral.

A través d'Aktua hi ha en marxa un projecte dedicat a l'edició de llibres artesanals de poesia. Els joves fan tot el procés d'edició, des del taller de paper reciclat del centre es confeccionen

les portades, fabriquen el paper, imprimeixen les pàgines i finalment s'ocupen de l'enquadernació i de la comercialització dels llibres.

Fins ara s'han editat vuit llibres de diversos poetes i es poden trobar en diferents llibreries de la comarca, a la Llibreria Pompeia de Barcelona i a Buc de Llibres de Mataró.

L'Associació Tapís és una entitat sense ànim de lucre, creada l'any 1985 amb la finalitat de donar resposta a les necessitats d'alguns joves en condicions de risc psicosocial. Actualment l'entitat treballa per tal de donar resposta a les dificultats derivades de l'exclusió sociolaboral que afecta molts ciutadans de Vic i de la comarca d'Osona.

Necrològica

Mn. Josep Torras i Bacardit

Havia nascut a Manresa el dia 25 de maig de 1932 i fou ordenat sacerdot el 21 de desembre de 1957. Fou vicari de Santa Maria d'Oló, Sant Feliu de Codines i Sant Feliu de Torelló. L'octubre de 1963 es traslladà a la diòcesi de Santa Rosa de la Pampa d'Argentina, d'on retornà el juliol de 1972 i fou nomenat ecònom de Sant Cristòfol de Campdevàrol i de Sant Feliu d'Estiula. En 1977 marxà de missioner a Veneçuela.

Després, l'any 1983, va ser nomenat ecònom de Sant Fruitós de Bages. Fou també membre del Consell Presbiteral, del Col·legi de Consultors i arxiprest del Bages Nord. Fou capellà de les Germanetes dels Pobres de Manresa i del santuari de Joncadella. En el 2002 va ser nomenat viceconsiliari diocesà d'Adoració Nocturna i rector de la parròquia de Valldaura de Manresa, càrrec que exercí fins a la seva jubilació. Morí sobtadament el passat dia 18 de novembre.

1.500 joves aprenen del cinema espiritual

Redacció

Enguany uns 1.500 adolescents i joves d'algunes escoles de Vic i Manresa (primària, secundària i batxillerat d'escoles concertades i públiques) han participat en la Setmana de Cinema Espiritual, que ha tingut lloc als Multicines Sucre i Bages.

La dinàmica és la del cinefòrum: s'explica què és el Cinema Espiritual i el seu objectiu, s'introdueix la pel·lícula que han triat i, després de la projecció, es fa un petit comentari en què es procura molt la participació dels alumnes. Posteriorment, es donen unes guies didàctiques sobre cadascuna de les pel·lícules perquè els professors puguin treballar-les a classe.

Les pel·lícules que s'han ofert enguany han estat: *Little Boy*; *Ressuscit-*

tat; *Francisco. El padre Jorge*; *Ghadi*; *Si Dios quiere*; *Atrapa la bandera*; *El Petit Príncep*. Sempre són pel·lícules en cartellera en el darrer any.

Els objectius de la Setmana

Aprendre a opinar sobre els diferents temes que s'oferiran; assolir els valors que quedaran reflectits en les diferents pel·lícules; cercar els valors i expressions espirituals de l'ésser humà així com la seva obertura al Transcendent en el cinema; fomentar l'esperit crític, atents als valors que sorgeixen en els films i contrarestant-los amb els que la societat ofereix, potenciant així la formació de la seva personalitat; educar la sensibilitat envers el llenguatge audiovisual, bo i fomentant una descoberta de les seves potencialitats.

En aquesta imatge podem veure grup d'alumnes de tercer, quart, cinquè i sisè de primària del col·legi "Ave Maria" de Manresa als Multicines Bages, on van poder veure el passat dimecres dia 23 de novembre les pel·lícules "El Petit Príncep" i "Atrapa la bandera" acompanyats dels seus professors.

Les pel·lícules ofertes enguany

Redacció

Little Boy. Dir. A. Monteverde. La història d'un nen amb problemes de desenvolupament que haurà d'enfrontar-se a un repte colossal. *Ressuscitat*. Dir. K. Reynolds. Una història de conversió en la resurrecció de Crist.

Francisco. El padre Jorge. Dir. F. Docampo. El film intenta respondre a la pregunta: com arriba un adolescent a descobrir la seva vocació religiosa i a esdevenir el papa Francesc?

Ghadi. Dir. A. Dora. Un matrimoni libanès espera el tercer fill, però és advertit que naixerà amb necessitats especials.

Si Dios quiere. Dir. E. Falcone. Un cardòleg de fermes conviccions atees se sorprèn quan el seu fill li anuncia que vol ser sacerdot.

Atrapa la bandera. Dir. E. Gato. Un ambiciós multimilionari vol apropiarse del satèl·lit terrestre i explotar la font d'energia neta i real del futur.

El Príncepito. Dir. M. Osborne. L'entrada d'una nena molt desperta en l'univers del Petit Príncep.

La doctrina de l'Església sobre la inhumació i la incineració

Instrucció Ad resurgendum cum Christo, Congregació per a la Doctrina de la Fe (i II)

Als llocs on raons de tipus higiènic, econòmic o social portin a optar per la cremació, aquesta no ha de ser contrària a la voluntat expressa o raonablement presumpta del fidel difunt. Llavors l'Església no veu raons doctrinals per a evitar aquesta pràctica, ja que la cremació del cadàver no toca l'ànima i no impedeix a l'omnipotència divina ressuscitar el cos i, per tant, no conté la negació objectiva de la doctrina cristiana sobre la immortalitat de l'ànima i la resurrecció del cos. [...].

La cremació no està prohibida, «tret que hagi estat escollida per raons contràries a la doctrina cristiana». En absència de raons contràries a la doctrina cristiana, l'Església, després de la celebració de les exèquies, acompanya la cremació amb especials indicacions litúrgiques i pastorals, tenint una cura particular per a evitar qualsevol tipus d'escàndol o indiferència religiosa.

Si per raons legítimes s'opta per la cremació del cadàver, les cendres del difunt, per regla general, han de mantenir-se en un lloc sagrat, és a dir, al cementiri o, si és el cas, en una església o en una àrea especialment dedicada a aquesta finalitat per l'autoritat eclesiàstica competent. Des del principi, els cristians han desitjat que els seus difunts fossin objecte de pregàries i record de part de la comunitat cristiana. Les seves tombes es van convertir en llocs de pregària, record i reflexió. Els fidels difunts són part de l'Església, que creu en la comunió «d'aquells que són pelegrins sobre aquesta terra, dels difunts que compleixen la pròpia purificació i dels be-

naurats del cel, els quals tots conjuntament formen una sola Església». La conservació de les cendres en un lloc sagrat pot ajudar a reduir el risc de sostreure els difunts de la pregària i el record dels familiars i de la comunitat cristiana. Així, a més, s'evita la possibilitat d'oblí i falta de respecte, que poden sobrevenir sobretot un cop passada la primera generació, així com pràctiques inconvenients o supersticioses.

Per les raons esmentades anteriorment, no està permesa la conservació de les cendres a la llar. Només en casos de circumstàncies greus i excepcionals, depenent de les condicions culturals de caràcter local, l'Ordinari, d'acord amb la Conferència Episcopal o amb el Sínode dels Bisbes de les Esglésies Orientals, pot concedir el permís per a conservar les cendres a la llar. Les cendres, però, no poden ser dividides entre els diferents nuclis familiars i se'ls ha d'assegurar respecte i condicions adequades de conservació.

Per a evitar qualsevol malentès panteista, naturalista o nihilista, no ha de ser permesa la dispersió de les cendres a l'aire, a la terra o a l'aigua o en qualsevol altra forma, o la conversió de les cendres en records commemoratius, en peces de joieria o en altres articles, tenint en compte que per a aquestes formes de procedir no es poden invocar raons higièniques, socials o econòmiques que poden motivar l'opció de la cremació. En el cas que el difunt hagués disposat la cremació i la dispersió de les seves cendres a la naturalesa per raons contràries a la fe cristiana, se li han de negar les exèquies [...].

«L'ajuda de l'Església és més visible amb la crisi»

Els reis d'Espanya visiten la Conferència Episcopal

Els reis d'Espanya van visitar el dimarts 22 l'episcopat espanyol reunit en l'Assemblea Plenària de tardor, amb motiu del cinquantè aniversari de la Conferència Episcopal. Destaquem un fragment del discurs del monarca:

«La vocació de servei i ajuda de l'Església a la societat espanyola ha estat una constant al llarg del temps, però és en els moments de crisi quan aquesta presència s'ha fet més visible. Aquests últims anys, [...] l'Església catòlica ha augmentat en més d'un 70% els centres socials o assistencials on es fa present una activitat assistencial que també ha augmentat en més d'un 15%. D'aquesta forma, l'Església continua estant al costat dels malalts, els exclosos, els immigrants i tots aquells altres col·lectius més vulnerables. La labor d'institucions com Càritas o Mans Unides, els centres sanitaris; o els dedicats a la formació i cultura; els centres per a promoure el treball o per a mitigar la pobresa; els d'atenció a immigrants o

de rehabilitació de drogodependents; els de tutela de la infància o els de promoció de la dona i les víctimes de la violència. En definitiva, totes les organitzacions eclesials d'acció social i caritativa han aconseguit que més de quatre milions de persones que resideixen al nostre país i fora de les nostres fronteres hagin pogut beneficiar-se de la seva labor i dels projectes que desenvolupen. I ha estat possible gràcies a la labor dels seus treballadors i dels milers de voluntaris que desinteressadament han volgut ser solidaris i acompanyar els més desfavorits en la lluita per superar aquesta difícil situació en la qual es troben. Els espanyols hem de reconèixer i agrair a l'Església la intensa labor assistencial que desenvolupa, l'exercici de solidaritat que realitza i que contribueix també a la cohesió d'una societat que, més enllà de les creences d'individus o grups, ha de tendir a viure en pau procurant eliminar aquelles desigualtats que generen exclusió.»

La Dita

«Si vols mentir, digues el que sents a dir»

Sebastià Codina, prev.

La xafarderia és la mare de tot els malentesos. És gairebé impossible la transmissió fidel d'una notícia o d'un fet a través d'uns quants. Quan el rumor l'han garbellat una colla de veïns i ha passat de boca en boca, al final no s'assembla gens... tothom en treu o hi afegeix una pinzellada. Ningú no ven al mateix preu. Hi ha tres classes de mentides: les mentides a seques, les maleïdes que porten cua i les estadístiques.

Els mentiders solen ser faltats de memòria; sovint es fiquen de peus a la galleda. La mentida és el vestit amb què es disfressen els ximplers. La recompensa del mentider és que no és cregut quan diu la veritat. Mentir no costa gaire: per això n'hi ha tants i tants que enganyen.

Advent: vinguda, espera, alegria

Romà Casanova, bisbe de Vic

El temps que transcorre entre els quatre diumenges que precedeixen Nadal és anomenat en l'Església com a Advent. Aquesta paraula llatina és traduïda en la nostra llengua com a «presència, arribada». En el món antic s'anomenava amb la paraula «advent» l'arribada a un lloc dels reis i emperadors que visitaven una regió. Els cristians hem feta nostra aquesta paraula per expressar la vinguda Jesucrist a la nostra pobra terra, visitant-nos amb la seva misericòrdia. I aquesta visita significa que Déu és present entre nosaltres. Ell no s'ha retirat mai més del món. No ens ha deixat sols. Encara que no el puguem veure ni tocar físicament, ell és present i ve contínuament de moltes maneres.

D'aquesta certesa neix l'aspecte de la vida cristiana d'espera del Senyor. Ell ens visita contínuament. Però, ¿nosaltres, l'esperem? Àdhuc en les situacions més inesperades i menys volgudes com una malaltia, una contrarietat, un fracàs, una prova, una nit fosca; en totes aquests situacions el Senyor ens visita. En les situacions de feblesa i humilitat el nostre jo aprèn a trobar-se amb la seva veritat. I en aquesta vicissitud és possible de descobrir els signes de la presència de Déu ben a prop nostre. Si obrim

els ulls del nostre cor podrem sentir com el Senyor ens fa sentir quelcom del seu amor. El qui sap que algú ha de venir, també sap esperar. Els qui tenim la certesa de la vinguda del Senyor amb el seu amor, hem d'esperar amb un cor que vetlla, amb un cor que prega.

Essent l'Advent és temps de vinguda i d'espera, és també el temps de l'alegria que cap sofriment no pot apagar. És tan a prop Nadal que ja arreu es fan presents aquells reclams que ens demanen de preparar-nos-hi. Certament que el consum pel consum no és la característica pròpia del Nadal cristià i hem de foragitar-lo per a viure l'autèntic Nadal. Però, al mateix temps, altres bons costums com els pessebres, les nades, la música pròpia, els regals, els dolços...; aquestes realitats ens parlen de l'alegria del temps que ens evoca una plenitud de festa i d'alegria, quan Déu serà tot per a tots. De fet, l'home aconseguirà l'alegria profunda quan contempli cara a cara el rostre del Fill de Déu, fet carn de la nostra carn, on és present l'absoluta bellesa. Mentre peregrinem per aquest món, Déu ens concedeix, però, de tastar aquesta bellesa en el rostre de Jesús descobert i viscut en la Paraula, la litúrgia, en el germà necessitat.

